

ŠKOLNÍ ZPRAVODAJ

ZŠ a MŠ T.G.M. HLAVEČNÍK

květen 2008

Úvodem

Milí čtenáři,

letošní čtvrté vydání školního časopisu je trochu výjimečné. Naše škola totiž slaví kulaté jubileum - je jí 130 let.

Před zlomkem tohoto úctyhodného věku jsem do hlavečnické školy nastoupila jako začínající učitelka. Tehdejší školství bylo trochu jiné. Bylo klidnější, pohybovalo se v zajetých kolejích, neznali jsme počítače ani interaktivní tabule.

Pro nás učitele jsou však nejdůležitější žáci - ti jsou stále více, či méně podobní. To, co jim my pedagogové chceme předat, stále zůstává bez ohledu na plynutí času - chceme je co nejvíce naučit, připravit každého pro studium na středních školách i v učňovských oborech, ale zároveň i připravit pro praktický život. Chceme vychovat z dětí slušné a spolehlivé lidi, kteří uznávají a dodržují morální a etické hodnoty, chrání přírodu, všímají si dění kolem sebe a nejsou lhostejní.

Škola by však po tak dlouhou dobu nemohla existovat bez dobré vůle, úsilí a podpory Obecního úřadu Hlavečnick, který je zřizovatelem školy. Pro tak malou obec je velmi náročné financovat chod školy. Za to jí patří poděkování, neboť škola má v této lokalitě po desetiletí své místo a tradici, je kulturním centrem i dominantou obce.

Naší škole k jejímu 130. výročí za sebe i všechny její zaměstnance přeji bezproblémový chod, zvědavé a slušné žáky, vstřícné rodiče a zájem i podporu nejen obce, ale i široké veřejnosti.

Mgr. Bohumila Kalinová
ředitelka školy

Historie obce Hlavečník

„Obec Hlavečník je na jihu chlumeckého okresu na pomezí velkého lesa „Soudníku“ v blízkosti Krakovan. O této obci je známo z historie, že ve 13. století patřila do majetku ohrazené tvrze Hradištko. Již ve 12. století jednal o Hlavečníku král Václav.

Jako v každé naší české vsi, tak i v Hlavečníku kolují báje a pověsti. Mezi Hlavečníkem a obcí Rasochy je kopec Písník. Na tomto kopci měl se kdysi stavět kostel a materiál na stavbu byl již tam navezen. Tu se stalo, že jeden soused s „bílou šimlou“ večer tam jel a ta „bílá šimla“ všechen ten kámen a stavivo do rána odťahala na kopec do Rasoch. Mezi lidem se rozšířila báje, že se stal zázrak, že Bůh si to přeje, a proto vystavěl se kostel na kopci v obci Rasochy.“

„Dle ústního podání byl prý Hlavečník založen původně v místech, kde se nyní říká Na Topolské. Bylo tam asi 12 chalup, jež vzaly zkázu asi ve válce třicetileté, byvše nepřátelským vojskem, snad švédským, vypáleny a zbořeny. Nová osada byla potom stavěna v místě nynější obce.

Že obec naše jest skutečně stará, o tom svědčí nalezená popelnice, jejíž střepy byly uloženy v kabinetě zdejší školy, které však byly při požáru budovy ztraceny. Dle Sedláčkových „Hradů a zámků“ patřil Hlavečník ve 13. století k panství Hradištko, jehož majitelem byl Sezima z Hořepníka. Celé panství Hradištko podědil po něm Dětoch z Třebelovic, zvaný též z Žiželic a potvrzeno mu králem Václavem r. 1299. Později byl Hlavečník přidělen k panství chlumeckému, o čemž svědčí robotní záznamy z r. 1777, které jsou v této kronice uloženy. Svého času patřil Hlavečník též ke klášteru sedleckému a opatovickému. Museli odváděti kromě desátků z obilí též dřevěné uhlí, jež se v rozsáhlých zdejších lesích pálilo v milířích. V blízkosti obce (u Telčic, Chrčic a Hlavečníka) svedl prý Žižka bitvu s králem Zikmundem.

Původně se asi zabývalo obyvatelstvo obce Hlavečník pracemi v lese - kácením dříví, pálením uhlí v milířích a pálením kolomazi. Ještě v době předválečné byly pece u Lhoty Uhlířské a Rasoch. Později vymýtili les, zdělali pole a stali se rolníky.“

Podle „Pamětní knihy“ napsali Radek Fryč, Aneta Šimáková a Robert Kroščen

Hlavečník na počátku XX. století

„Hlavečník počítá se svojí polohou ještě mezi obce, jež leží v polabské rovině. Pole jsou málo výnosná, většinou písčítá. Pšenice a ječmen se málo daří. Pěstuje se většinou samé žito a brambory, skrovně pěstuje se cukrovka a čekanka. Hojně se seje jetel. Začal se zde pěstovat i len, hlavně za války, a na souvratích hojně prosa. Pole jsou odvodněna.

Obec jest obklopena lesy. Lesy se jmenují severně od vsi Sokolí, jižně Splávy, východně Skřípěř. Přes obec vede silnice od Krakovan a Lhoty Uhlířské, která byla prodloužena do Tetova a v r. 1930 uvalcována. Uprostřed návse jsou dva rybníčky pro plavení dobytka. Náves je vysázena ovocným stromovím. U vsi je málo zahrad, ježto se zde stromům valně nedaří.

Obec má 132 domů. Podle sčítání lidu r. 1921 bylo ve vsi 610 obyvatel. Podle posledního sčítání v r. 1930 počet klesl na 557 obyvatel. Obyvatelé zabývají se hlavně zemědělstvím, buď na svých nebo i najatých pozemcích, většinou obecních. Jsou zde i bezzemci. V zimě zaměstnávají se pracemi v lese. Mnozí jsou obsluhovači koní ve státním hřebčinci v Kladrubech n. Labem a Selmicích.“

Podle „Pamětní knihy“ napsala Katka Hálová

Z historie naší školy

„Do r. 1878 chodily zdejší děti do školy rasošské, než byla vystavěna škola v Hlavečníku. Původně byla jednotřídní a postupem času rozšířena na školu trojtřídní. Přiškolena je osada Tetov.

2. srpna 1924 školní budova vyhořela. V době požáru byla škola neobydlena, protože v květnu téhož roku odešel pan řídící učitel do výslužby. Jak oheň vznikl, není dokázáno.

Vedle stojící pastouška byla zbořena a byla vystavěna nová škola nákladem 740 000 Kč, která se svolením pana presidenta nese název „Masarykova škola“.

Nová škola, jež jest zbudována pro školu obecnou a měšťanskou, byla slavnostně odevzdána svému účelu v listopadu r. 1925. Vyučovatí se začalo v prosinci r. 1925.“

Podle „Pamětní knihy“ napsala Jitka Mikulová

Já a škola

„Ráda chodím do školy jménem Hlavečnick. Líbí se mi tady, protože dobře vaří a hlavně nás dobře učí! Mám dobré kamarády a hodné paní učitelky.“

Lucie Březinová, 2. ročník

„Já rád chodím do školy, protože se mi tady líbí, že tady jsou hodné učitelky a také tady paní kuchařky dobře vaří. A co mi tady nejvíce chutná? Buchty! Na naší škole máme také nově vymalovanou třídu a také tu máme pěkně nazdobené schodiště.“

Jiří Matys, 2. ročník

„Ve škole Hlavečnick jsem ráda a líbí se mi tady. Jsem ráda, že mám spoustu kamarádů. Hodně ráda chodím na obědy, protože vařejí dobře. Strašně mám radost, že máme hodné paní učitelky. Ráda sem chodím. Cítím se ve škole dobře, protože zde není nepořádek, neperou se tu a nehádají se tu. Máme hezkou nástěнку, ale i třídu. Nové WC a jsou hezké. Ted' jsme se fotografovali. Máme i hezké květiny.“

Karolína Vosáhlová, 3. ročník

„Já rád chodím do školy, protože se mi tady líbí a něco se tady pořád učíme. Učíme se nové věci a jezdíme se školou do divadla, k tomu do knihovny v Přelouči a dobře se tady o nás starají. Jsou tady úplně nové toalety. Cítím se tady dobře, protože tady není nepořádek a neperou se tady.“

Petr Strouhal, 3. ročník

„Musím vám říct, že je to tu super. Líbí se mi tu úplně všechno. V oknech máme krásnou výzdobu. Je to tu super a spravedlivé. Do školky se chodí 3 roky a do školy 9 let. To je spravedlivé, že? Já chci, aby tu bylo co nejvíce dětí. Přihlaste své děti do školy v Hlavečníku, zkuste to! Děkuji vám a opravdu to zkuste!!!“

Lucie Borková, 4. ročník

„Ve škole, do které chodím, se mi moc líbí. Do školky jsem tady taky chodil. Ted' už chodím do 4. třídy. Paní učitelky jsou na nás hodné. Učivo mě baví, ale tělocvik nejvíc a ještě se mi líbí výtvarná výchova a pracovní činnosti. S panem učitelem je docela legrace. Mám tady kamarády a do jiné školy bych nešel.“

Kevin Kucek, 4. ročník

„Těším se, až budu chodit do vyššího ročníku, protože tam budeme mít dobré učivo a hlavně těžké.“

Linda Brázdilová, 5. ročník

„Pod pojmem škola si někdo říká: „Co tam?“ Ale je to mnohem více. Je to náš druhý domov, kde se všechno naučíme. Třeba čtení, psaní, ale i počítání se nám každému v životě hodí. Je to místo, kde se vše pro život naučíme.“

Patrik Kucek, 5. ročník

„Mě docela baví chodit do školy, protože uvidím kamarády a přiučím se něco nového. Ale z jiné stránky mě nebaví ráno brzy vstávat. Ve škole mám ráda jen nějaké předměty, a to zeměpis, dějepis, češtinu, výtvarku a tělocvik. Ty zbylé ostatní nemám zrovna v lásce, teda aspoň jak které.“

Aneta Šimáková, 6. ročník

„Tadyta škola je dobrá. Baví mě tady nějaké předměty, třeba český jazyk, tělocvik, anglický jazyk, informatika... Na téhle škole se mi líbí, že každý rok jezdíme na nějaké výlety. Třeba do divadla, do Liberce, Itálie. Je to dobrá škola.“

Martin Plecítý, 6. ročník

„Do školy chodím velmi ráda. Netvrdím, že doma by byla velká nuda, ale ve škole je to přece jen lepší. Mám tu hodně kamarádů, kteří mi vždy pomůžou. Je s nimi také plno legrace. Mám plno vzpomínek, na které ráda myslím. Jsou tu také učitelé, se kterými mě moc baví jejich hodiny. Z předmětů mě baví matematika, zeměpis (nejvíc) a tělesná výchova. Je tu plno kroužků, které mi vyhovují. Bez školy bych nevydržela. A moji školu bych nevyměnila.“

Tereza Vosáhlová, 7. ročník

„Kdybych nechodila do školy, asi bych se doma unudila. Nejvíce mě ve škole baví výtvarná výchova a tělesná výchova, to jsou takové oddechové předměty. Baví mě také matematika, český jazyk, zeměpis. To jsou takové předměty, u kterých si člověk vůbec neoddychne. Mám tu taky něco málo kamarádů.“

Zdena Vlčková, 7. ročník

„Škola nás už od 1. třídy připravuje postupně do života. Naučili jsme se v ní spoustu věcí, poznali nové lidi a stále se dozvídáme spoustu nových informací. Myslím si, že škola je prostě „základ života“. Bez ní bychom se dnes už neobešli. Nejen tedy, že se v ní učíme, ale také nám pomáhá řešit různé problémy, s kterými si nevíme rady, anebo zase naopak nám pomáhá dosáhnout našich snů a představ.“

Kristýna Hálová, 8. ročník

„Škola je jako můj druhý domov. Chodím sem rád, protože tu mám spoustu kamarádů a také se tu naučím hodně věcí. Tahle škola je v pohodě - vládne tady klid, i když je občas nějaký ten průšvih, ale to k tomu asi patří. Vím, že tato škola není tak moderně vybavena jako ostatní školy, ale i tak je to tu fajn. Až vystuduju tuhle školu, rád bych šel na střední školu, abych sehnal dobře placenou práci, ale stejně nezapomenu, kdo mě všechny základy naučil.“

Martin Semenec, 8. ročník

„Do školy jsem se moc těšila. Sice mě to přestalo bavit, ale ve škole mám spoustu kamarádů, baví mě některé předměty. Vzpomínám si na časy, kdy jsem se bála do školy chodit, ale teď to беру spíš jako zábavu. Naše škola sice není tak skvěle vybavená, ale je pěkná, je na místě, kde není rušno a je kolem pěkné prostředí. V mojí třídě jsou převážně kluci, ale všichni jsou pohodoví, hodní a někteří mi i radí, když něco nevím. Ze základky se těším i netěším. Nevím, jaké to bude mezi novými lidmi, ale vím, že se mi bude po lidech z 9. třídy moc stýskat. Určitě nezapomenu na učitele, kteří nás vše naučili a museli se s námi každý den trápit. Prostě vím, že na to, co jsem prožila tady, na Základní škole v Hlavečnicku, na to nikdy nezapomenu.“

Petra Prokopová, 9. ročník

„Naše škola je pro mě velice důležitá. Nejen že se v ní učím, ale také poznávám svět. Je logické, že do školy se netěším a učení mě nebaví, ale jsou také dny, kdy ráno opravdu vstanu pravou nohou a ve škole se cítím velice dobře. V tu chvíli mě učení baví a když jsme ve třídě přiměřeně hodní, s paní učitelkou se i občas zasmějeme. Pak je celý den hezký a najednou se mi zdá, že do školy se i těším. Jsou ale také dny, kdy je celý den příšerný, obzvláště když je venku pošmourné počasí, a do školy musím proto, že mám povinnou školní docházku. Určitě je naše škola v Hlavečnicku velice důležitá a jsem rád, že se něco naučím a že se i něco nového, zajímavého dozvím. Školu mám rád.“

Jan Zykl, 9. ročník

„Pro mě škola znamená...? No, docela hodně. Za ty roky, co chodím do školy, jsem toho dost prožil, jak se svými kamarády, tak s učiteli. Škola mě naučila jednak číst, psát, počítat, jednak nás naučila, jak bychom se měli chovat ve společnosti. Naučila mě, že dnešní život není až tak lehký, jak jsem se domníval. Pokaždé, když přijdu do školy (myslím do mé třídy), přepadne mě dobrá nálada! A to proto, že se opět setkám s dobrými lidmi, kteří mě obklopují už pěkných pár let. Ale jak ta nálada rychle přijde, stejně tak rychle zase odejde, například když jsem zkoušen, nebo při psaní nějaké té písemky. Není to vždy, ale většinou ano. Paní učitelky...? Jo, ty jsou docela v poho, nedávají nám nálož, ale ani nás nenechají spát. Což si myslím, že je dobře! Učivo probíráme dost do hloubky a hodně opakujeme, což je dobře. Škola je pro mě velká zkouška, na kterou budu vždy vzpomínat s radostí.“

Martin Slánský, 9. ročník

Slavnostní akademie ke 130. výročí založení naší školy se uskuteční ve čtvrtek 29. 5. 2008 od 16.30 hodin v tělocvičně školy. Jste srdečně zváni.

Výlet do Prahy

Dne 19. 3. 2008 jsme vyrazili na výlet do Prahy. Čekal nás odjezd vlakem v 7:00 hodin. Když jsme přijeli na Masarykovo nádraží, ve sněhové vánici jsme šli pěšky na Pražský hrad. A konečně jsme po dlouhé mrazivé cestě dorazili na místo.

Nejdříve jsme zaplatili vstup a potom vstoupili dovnitř. Po krátké ukázce, na kterou jsme se všichni s napětím těšili, začala velmi zábavná hra. Byli jsme rozděleni do 4 skupin: červená, žlutá, zelená a modrá. Dostali jsme karty s úkoly a trasou. Na trase jsme měli různé úkoly, které jsme měli zapsat nebo nakreslit.

Když jsme měli hotovo, metrem jsme jeli na Flóru, kde se nachází 3D kino IMAX. Tam jsme měli krátký rozchod. Pak jsme šli do kina na Perlu oceánu. Bylo to pěkné, zajímavé, ale chvílemi i strašidelné.

Po kině jsme měli znovu krátký rozchod, kde jsme potkali Karla Voříška a ještě jiné známé osobnosti. Někteří navštívili i Mc Donald. Hned potom jsme šli na metro, vystoupili na Hlavním nádraží a odjžděli zpět do Řečan a s rodiči domů.

Tereza Vosáhlová a Veronika Pošvová, 7. ročník

Školní ples

Dne 19. dubna se jako každoročně konal školní Jarní ples. Už od října jsme se s děvčaty připravovaly na naše taneční vystoupení. Bylo to docela těžké, musely jsme vybrat písničku, vymyslet kroky a naučit se je. Ale naštěstí tu byla Petra Prokopová, která to jako devátáčka všechno vedla.

Pár dnů před plesem se na nás přišly podívat nějaké paní učitelky a posoudily, jak to vypadá. Také jsme si musely vybrat vhodné oblečení. Muselo se nám v něm dobře tancovat a také se líbit. Naštěstí jsme něco takového našly. Bylo to tílko s nápisem a srdíčky, minisukně s páskem a sít'kové punčochy.

Ples se konal v Kolesách v hospodě Juve. V sobotu jsme se tam sešly už v 19:00 hodin, i když zábava začínala až od 20:00, protože jsme si potřebovaly ještě jednou vyzkoušet náš tanec. Když se začali scházet lidé, některé z nás začaly mít trému, ale naštěstí to nebylo tak hrozné. Ještě před tancováním jsme si koupily losy na tombolu.

Ohlásili nás a přišla naše chvíle. Poslední popřání pro štěstí a šlo se na věc. Vstoupily jsme na sál. Všude kolem lidé natěšení na náš výkon. Pustila se hudba a začaly jsme tančit. Ani jsme se neohlédly a už byl konec.

Jelikož jsme mohly pobýt na plese jen do 22:00 hodin, zatancovaly jsme si na pár písniček a šly domů. A co se dělo potom? To se zeptejte dospělých!!!!

Tereza Vosáhlová, Veronika Pošvová, 7. ročník

Zprávičky z mateřské školičky

Tak už je tady opravdu jaro plné barev, sluníčka a vůní. Znamená to, že se blíží konec školního roku, ale nás čeká ještě mnoho práce, ale i zábavy a her.

Pečlivě se připravujeme na slavnostní akademii ke 130. výročí založení naší školy. Předvedeme Vám „Vánoční pohádku“.

Potom někteří odjízdí s rodiči na pobyt k moři do Itálie. Oslavíme také Den dětí. Budeme soutěžit o ceny a také se těšíme na opékání párků na ohni. Doufáme, že přijdou i rodiče, aby si to užili s námi.

Předškoláci si půjdou vyzkoušet, jaké to je ve škole, a „okouknout si“ paní učitelku.

23. června jedeme na výlet do ZOO Chleby, kde si můžeme na všechna zvířata, co tam žijí, sáhnout.

To už bude konec roku doslova za dveřmi. Poslední den se rozloučíme s předškoláky slavnostním pasováním a předáním dárků na rozloučenou. Popřejeme si krásné léto a prázdniny a budeme se těšit na nové shledání v září.

Přejeme i Vám všem krásné léto a dávejte na sebe pozor.

Vaše děti z MŠ

Vyjmenovaná slova

Už brzy půjdu do školy,
kde se učíme mluvit anglickým jazykem,
na který si hned tak nezvyknem.

Máme taky jazyk český,
při kterém bych si přál,
aby mi bylo hezky.

Učíme se slova po Z,
jsou to slova krat'oučká,
občas Y je neposedné,
při něm se i nálada zvedne.

Budu také nazývat
to letiště české,
které bych rád navštívil
na prázdninové cestě.

Je to letiště Ruzyně,
všichni ho znají, aby ne!

Za chvíli bude zvonit zvonec
a mé básně už je konec.

Ondra Valášek, 3. r., s maminkou